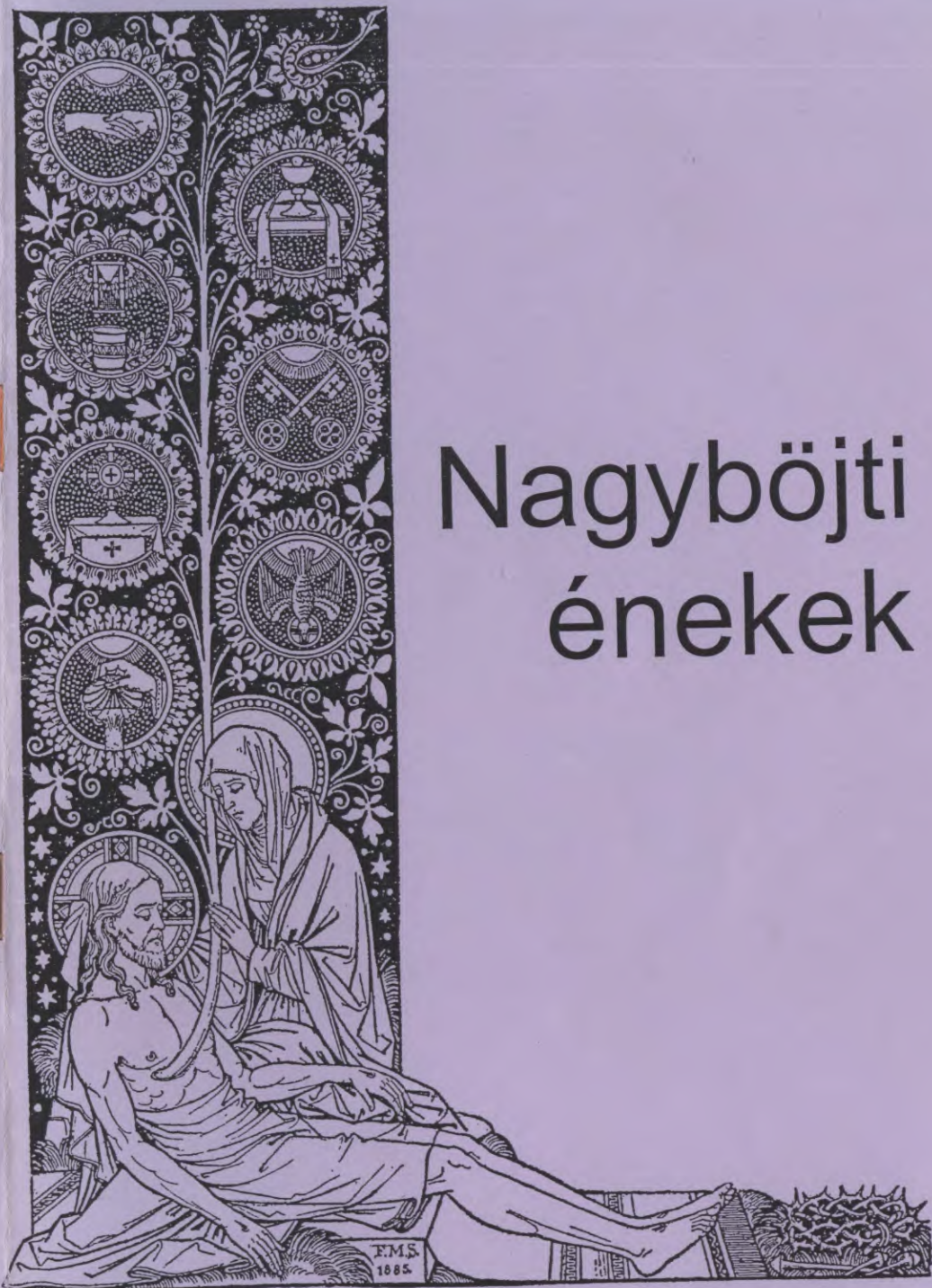


# Nagyböjti énekek



Itt az alkalmaszent idő, az üdvösség-nek  
napja-i, hogy megtisztít-suk a szí-vünk,  
*végén:*  
le-mosva vétkek szennyeit. A - men.

2. Jelezte ezt már Mózes is, — ki vad vidékre elvult, — vállalva népe bűneit, — hogy sírva, könnyel mossa le.

3. Illés is így tett egykoron, — kit elragadt a tűz-szekér, — s világteremtő Istenünk, — ki testet öltve jött közénk.

4. Ezért imánk míg esdekel, — alázkodjék az értelem, — hajoljon földre térd s a váll, — arcunkat mossák könnyeink.

5. Vágyunkat úzzük messzire, — törjük meg testünk ösztönét, — így leszünk élő áldozat, — és bőkezűen adhatunk.

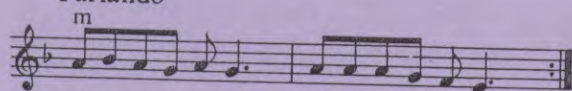
6. Szolgálván hogyha böjtölünk, — elszáll a belső lustaság, — elfut a lelki zsibbadás, — világosságra vált a köd.

7. Legyen bár vétkek temploma, — és bünfekéllyel telt a szív, — a böjt lesz legjobb gyógyszere, — ha kegyelmével jő Atyánk.

8. Jézus, könyörgünk, irgalom! — Bánkódva hozzád száll szavunk: — hogy bűn világot rontva szét — irgalmad hozzon békülést!

9. (Meghajolva:) Fiaddal add meg, jó Atyánk, — örök Lelkeddel add meg ezt, — kit háromságos névvel is — vallunk, hogy egy vagy, Istenünk. Amen.

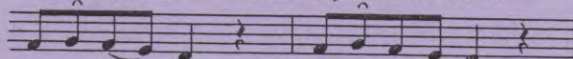
## Parlando



Mi gyarló emberek, kik a földön é-lünk,  
sok nyomorúságot és fájdalmat érzünk,



e vi-lág-nak sok ba-já-val küzdünk:



R)Emlékez - zünk, porból let - tünk,  
Emlékez - zünk, e szent böjt - ben



és hogy is-mét por-rá is kell lennünk.  
bű-ne - ink-ből Is - tenhez kell térnünk.

2. Nincs nekünk e földön sehol nyugodalmunk, —  
nincsen maradandó, állandó városunk, — mindnyájan  
csak jövevények vagyunk. R)

3. Csak egyedül mennybe igyekezzék szívünk, — ott  
van elkészítve állandó hely nekünk, — munka után az  
örökös bérünk. R)

4. Az egekben vagyon végtelen gazdagság, — melyet  
nekünk szerzett az isteni jószág, — ott vár reánk az örök  
boldogság. R)

5. Ezt hallván, emberek, keljünk fel álmunkból, —  
szabadulást venni világ rabságából, — igyekezzünk csa-  
lárd hálójából! R)

6. Felvirradtak reánk szenvedés napjai, — üdvösség-  
keresés alkalmas órái, — távozzatok, evílág pompái! R)

7. Vétkeinkért böjttel testünk sanyargassuk, — a  
szolgálat alá szenvedéssel hajtsuk, — Istenünkhöz tel-  
jesen hódítsuk! R)

Bűn-bá - nók-nak me - ne - dé - ke,  
trónu-sod-hoz el-jő-vünk, ah, mert máshol  
nincs üdvös bé-ke, Jé-zus, ir-gal - mazz ne-künk!

2. Szenvedésed drága árán váltottad meg életünk, —  
ó ne hagyj el minket árván, Jézus, kegyelmezz nekünk!

FELAJÁNLÁSRA: 3. Kenyeret s bort áldozatul fel-  
ajánlván teneked, — kérünk, add meg bő jutalmul meg-  
térésre szent kegyed.

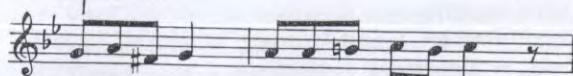
4. Jótettekkel, imádsággal oltárodhoz járulunk, —  
bűnbánatban élni, halni, add meg nekünk, Jézusunk!

Térj megke-resztény, hagyd el vét-ke-det,  
jöjj, és si-rasd meg hűt-len-sé-ge-det,  
Húsvét kö-ze- leg, készítsd föl szí-ve-det!

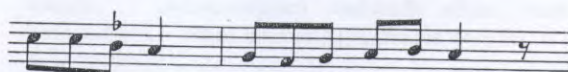
2. Penitenciát siess tartani, — üdvösségedre gondot  
viselni, — Krisztus titkait szívedbe fogadni.

3. Mutasd meg immár szeretetedet, — minden em-  
berhez kedvességedet, — hogy betakarjad sok gonosz  
tetedet!

## Parlando



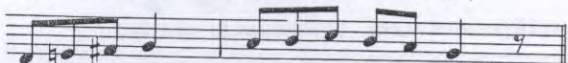
Jé-zus Krisztus, az A - tya I - gé - je,



Fényes-sé- ge, ö - rök Bölcses-sé- ge:



vi - lág - ba jött bű - nő - sö - ket hív - ni,



meg-té-rés-re, é - let-re ve-zet-ni.

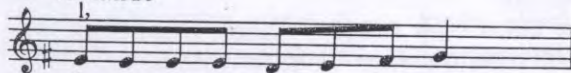
2. Negyven napig Jézus a pusztában – böjtölt értünk állhatatosságban, – a kísértő Sátánt hogy legyőzte, – minékünk is példát adott erre.

3. Kereszttségben tudjuk, mit fogadtunk, – a Sátánnak hogy ellene mondunk, – testünket is fegyelemben tartjuk, – a léleknek szolgálatra adjuk.

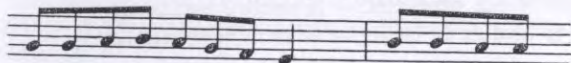
4. Keresztységben meghaltunk a bűnnek, – Krisztus által élünk az Istennek, – kérve kérjük mennyei Atyánkat, – igazgassa jóra szándékunkat.

5. Jézus Krisztus, ki értünk szenvedtél, – példát adva negyven nap böjtöltél, – kérünk téged, hallgass meg most minket, – életedbe vedd föl életünket!

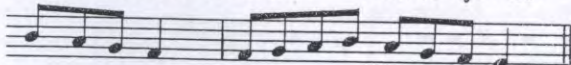
## Parlando



Ó Te - rem-tőnk, hall-gass min - ket,



sí - rá-sunkat, ké-ré-sün- ket! Most, e je - les



szent- i - dő-ben, negyvennap i ké-szű let-ben,

2. Látod Uram mi szívünket, – tudod minden gyengéinket, – add a hozzád megtérőknek – bocsánatát bűneinknek.

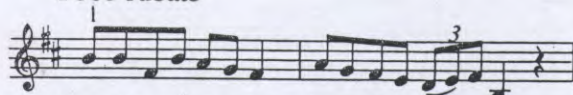
3. Uram, sokszor megbántottunk, – ím megvalljuk, segíts rajtunk, – adj sebünkre orvosságot, – igaz szívű bűnbánatot.

4. Nagy Úristen, engedd, kérünk, — akik testben most bűjtölünk, — lélekben is bűjtölhessünk, — minden bűntől távol legyünk.

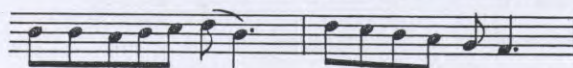
5. Engedd meg ezt, Szentháromság, — örök Egység. örök Jóság, — áldozatunk gyümölcseit — teremhessük szent Húsvétig.

70

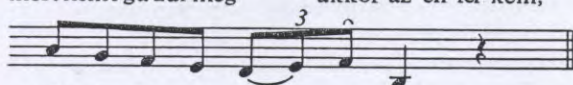
Poco rubato



Ne szállj perbe énelem, én fölséges Is - tenem,



mert nemi-ga-zul meg akkor az én lel-kem,



s mél-tán el - vet - hetsz en - gem.

2. Mert én anyám méhében — fogantattam vétekbén, — e világra jöttem eredendő bűnbén, — s elestem sok vétekbén.

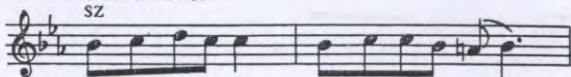
3. Néked bűnöm megvallom, — mert én azzal tartozom, — te bocsáthatod meg, bizonyjal jól tudom, — segítségedet várom.

4. Szent Fiad haláláért, — keserves nagy kínjáért, — áldott szent vérének drága nagy áraért: — kegyelmezz meg mindezért!

5. A te áldott szent Lelked — kérlek, tőlem el ne vedd, — sőt újítsd meg bennem, hogy dicsérjem neved, — szolgálhassak tenéked.

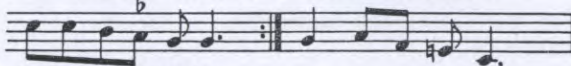
6. Reád bízom magamat, — te viselj gondomat, — igazgasd jó útra az én lábaimat — és minden szándékomat!

Poco rubato

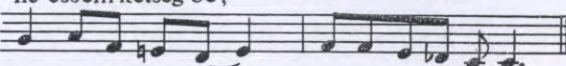


Ne hagyj eles-nem, fel-sé-ges Is-ten,

Te szent nevedért légy se-git-séggel,



ke-se-rű-ségemben, mert minden-fe-lől,



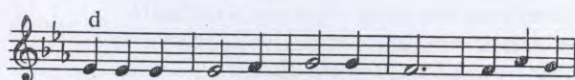
lá- tod, Úr- is - ten, va-gyok kísér-tés-ben.

72

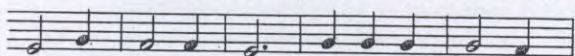
2. Gyermekségetől, felséges Isten, mind ezideiglen — téged hívtalak én segítségül minden ínségemben: — mostan sem lehet más bizodalمام, sem földön, sem mennyben.

3. Nincs is énnékem más bizodalمام, Úristen, náladnál. — akármiképpen cselekedj vélem, csak ne haragudjál! — Mint kegyes Atya, fiadat dorgáld, ó csak meg ne utálj!

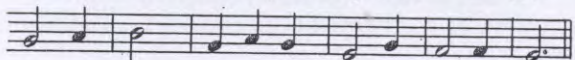
4. Dicséret neked, Atya Úristen, a te szent Fiaddal! — Áldassál tőlünk a Szentlélekkel, mi Vigasztalónkkal! — Most és örökké imádunk téged zengő énekszókkal.



Ki-rá-lyi zász-ló jár e - lől, Keresztfa



tit - ka tün-dő- köl, me-lyen az É - let



hal - ni szállt, s megtör - te hol - ta a ha - lált.

2. Kegyetlen lándzsa verte át — gonosz vasával oldalát, — s mely szennyet, vétkeket eltörölt: — belőle víz és vér ömölt.

3. Az ősi jóslat itt betelt, — mit a hű Dávid énekelt: — „Az Úr, halljátok nemzetek, — keresztben trónol köztetek!”

4. Rajtad tündöklük, drága fa, — királyi vérnek bíbora, — ó választott, jeles faág, — ki szent testét karoltad át!

5. Világ bűnének zálogát, — ó boldog ág, te hordozád, — az Ellenség gonosz fejét — Megváltónk rajtad zúzta szét.

6. Ó Kereszt, áldunk, szent remény, — a szenvedés ez ünnepén, — kérünk, kegyelmet adj nekünk, — add vétünkért vezeklenünk.

7. Szentháromság, dicsérjenek — üdvösség kútja, mindenek, — legyen győzelmünk, add meg ezt, — a diadalmas szent Kereszt.

*m*

Ke-resz-té-nyek, sír-ja-tok,

mélyen szomor-kod-ja-tok, ke-se-reg-jen

minden szív, a-ki Jé-zu-sá-hoz hív.

2. Nincsen abban irgalom, — hozzád buzgó fájdalom, — aki téged meg nem szán, — ó Jézus, a keresztfán.

3. Szent testednek sebeit, — vérrel folyó kékeit — aki látja és nem sír, — élő hittel az nem bír.

4. A kősziklák repednek, — nap és hold sötétednek, — minden élő megindul, — csak a bűnös nem búsul.

5. Szállj szívedbe, sirasd meg — vétkeidet, s fontold meg, — hogy az Isten Fia volt, — aki érted így megholt.

*d*

A megvál-tó szent kín-ha-lál, melyben a

föld üd-vöt ta-lál, ad-jon, U-runk, most

bé-kü-lést, szívünk vá-gyá-nak eny-hü-lést.

2. Tápláljanak szent titkaid, — ihlessenek vércseppjeid, — lelkünknek mélye teljen el — szenvedésed emlékével.

3. Éljen szívünkben szüntelen — e gyalázat, e gyöt-relem, — keresztfá, lándzsa, vas-szögek, — tövis-szúrások, sebhelyek!

4. Ó megfeszített Jézusunk, — egész szívvel fohász-kodunk. — Kit eladott a gyűlölet: — Tenéked áldás, tisztelet!



Jézus, vi-lág Megváltó - ja, üdvözlégy, é -  
 let a - dó - ja, meg - fe - szí - tet Is - ten - fi - a,  
 szent kereszted szívem hívja. R) Jézus, add hogy  
 hozzád térjek, ve - led haljak, ve - led él - jek.

2. Általszegve kezed, lábad, — átvert tested roskad,  
 bágyad, — mezítelen tépett melled! — Ó siratlak,  
 ó öllelek! R)

3. Virágoknak szép virága, — honnét orcád sárga -  
 sága? — Hegyes tövis koronázott, — édes orcád vérről  
 ázott. R)

4. Asszú földet harmatozván — vérzel, vérzel a ke -  
 resztfán, — úgy piroslik tested róla, — mint a most nyílt  
 piros rózsá. R)

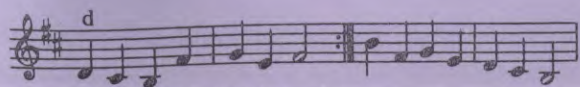
5. Szent karjaid széjjeltárod, — mert az embereket  
 várod, — kiken vérről könnyörültél, — betegekért bete -  
 gültél. R)

6. Jézusom, ha jön a végnap, — ismerj engem maga -  
 dénak, — homlokomon piros véred: — tiéd vagyok,  
 úgy ítélj meg! R)

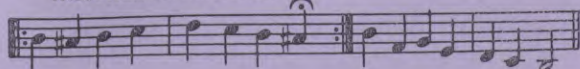
Poco rubato

Áll a gyöt - rött Is - ten - a - nya,  
 kín az ar - cát könnybe von - ja, úgy si - rat - ja  
 szent Fi - át, úgy si - rat - ja szent Fi - át.

2. Gyász a lelkét meggyötörte, — kín és bánat összehőrtö, — törnek éle járta át, — törnek éle járta át.
3. Ó, mi nagy volt ama drága — Szűzanya szomorúsága — megszülött szent magzatán, —.
4. Mennyit sirt és hogy kesergett, — látván azt a nagy keservet, — azt a nagy kínt szent Fián, —.
5. Ki ne sírna, melyik ember, — hogyha ennyi gyötrelemben — látja lankadozni őt, —?
6. Ki ne sírna Máriával, — hogyha látja szent Fiával — szenvedni a szent szülőt, —?
7. Népét hogy megmossa szennytől, — látta tenger gyötrelemtől — roskadozni Jézusát, —.
8. Látta, édes megszülöttét, — halálos nagy elepedtét, — látta, hogy halálra vált, —.
9. Szeretnek szent kútforrása, — fájdalomnak éles töre — járjon át a lelkemen, —.
10. Hogy szívemben lángra kelne — Krisztusomnak szent szerelme, — segíts néki tetszenem, —!
11. Én szívembe jól bevéssed — Szűzanyám, nagy szenvedésed, — s az átvertnek sebeit, —!
12. Szent Fiadnak, a sebzettnek, — ki miattam szenvedett meg — osszam meg gyötrelmeit, —!
13. Add meg, kérlek, hogy míg élek, — együtt sírjak mindig véled, — s azzal, ki a fán eped, —.
14. A keresztet véled állni, — gyászban véled egyé válni: — erre úz a szeretet, —.
15. Dicső szűze szent szűzeknek, — kelyhedet hadd ízleljem meg, — add nékem fájdalmaid, —!
16. Add tisztelnem, add viselnem, — s nem felednem, holt Szerelmem, — Krisztusomnak kínjait, —.
17. Sebeivel sebesítsen, — szent mámorban részegítsen — buzgó vérével Fiad, —.
18. Hogy ne jussak ama tűzbe, — védj meg engem, drága Szűz, te, — az ítélet ha riad, —.
19. Krisztusom, ha jó halálom, — anyád szeme rám találjon, — és elhívjon engemet, —.
20. S hogyha testem porba tér meg, — lelkem akkor a nagy égnek — dicsőségét lelje meg, — dicsőségét lelje meg!



A keresztfá- hoz megyek, nyugodalmat lelkennek.  
mert máshol nem lelhe- tek

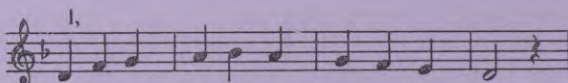


Sott talál-lak, ó Szűz-a-nya, tör veré át lelke-det.  
fájdalomközt bá-gya-doz-va,

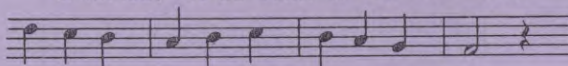
2. Mely gyötrellem volt neked — isteni szülöttedet —  
látni szegény jászolban. — S midőn annyi ellenségek —  
romlására esküvének: — tör veré át lelkedet.

3. De midőn ezek felett — láttad, mennyit szenvedett,  
— szenvedett az ártatlan: — láttad őt a Kálvárián —  
két lator közt a keresztfán, — kínodat ki mérje meg?!

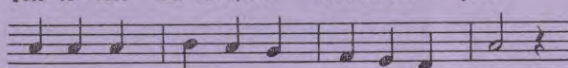
4. A nap elsötétedett, — ennyi kint nem nézhetett, —  
borzadván rengett a föld. — Sírt, kesergett, gyászolt  
minden — az egész nagy természetben: — de gyötrel-  
med nagyobb volt!



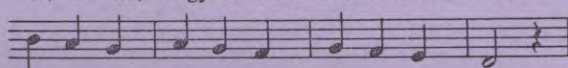
E-lőt-ted, Jé-zu-som, le - bo - ru - lok,



fék- te- len bű- nös, én. hozzád bü - jok.



Ó, kér- lek, hogy ne- kem ma- lasztot adj,



hisz te a bű- nös- höz ir- gal- mas vagy.

2. Szép piros véreddel öntözgettél, — amikor eles-  
tem, fölemeltél, — légy azért irgalmas és meghallgass,  
— mennyei erőddel, ó támogass!

3. Tehozzád, Jézusom, felkiáltok, — földről az ég  
felé felsóhajtok, — szívemnek kapuját zárd be, kérlek,  
— hogy helyet ne adjon a véteknek.

4. Vádolom magamat, mert vétettem, — fölséges  
színedet megsértettem, — hozzád, ó Jézusom, fohász-  
kodok, — hogy többé nem vétek, megfogadom.

5. Esengő szavamát meghallgassad, — ó szelíd Jé-  
zusom, s ez egyet add: — hogy végső órámban kiált-  
hassam, — szent neved, Jézusom, kimondhassam!

222 (H 203) II. Mária-antifóna. Főképpen a karácsonyi idő után, húsvétig. — Sz: Bozóki M., 1797. D: Tárkányi—Zsaskovszky.

Poco parlando

Menny-or-szág-nak Ki-rály-né-ja!  
an-gya-lok-nak szent Asszo-nya, ál-dott gyökér,  
Szűz Má-ri-a, üd-vöz-légy, Krisz-tus szent Anyja!

2. Teáltalad e világra — új világosság virrada, — örülj, dicsőség virága, — kinél szebb nem jött világra!

3. Áldott légy, drágalátos Szűz! — Isten véled, szép virág, Szűz! — Mennyben szent Fiaid mellett ülsz, — s tudjuk, rajtunk is könyörülsz.

V) Tégy méltóvá engem, szent Szűz, a te dicséretedre! R) Adj erőt a te ellenségeid ellen!

Könyörögjünk! Adj, irgalmas Isten, gyarlóságunknak oltalmat, hogy akik az Isten szent Anyjának emlékezetét tiszteljük, az ő esedezésének segítségével vétkeinkből fölkeljünk. Ugyanazon a mi Urunk, Jézus Krisztus által. — Amen.

